

A Föld és az űrhajós

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy bolygó. Nem a legnagyobb az univerzumban, de nem is a legkisebb. Felszínén óceánok és tengerek hullámoztak, szárazföldjét hatalmas zöld erdők borították. Igazán kellemes otthon lehetett volna bárki számára, de a Földnek eszébe sem jutott, hogy együtt is élhetne bárkivel, mígnem egy szép napon találkozott egy emberrel.

Az ember űrhajós volt és rengeteg érdekes történettel érkezett. Elmondta, hogy miket látott utazásai során. Hogyan élnek más bolygók a naprendszerben, milyen a felszínük. Nagyot kacagtak, amikor kiderült, hogy a Hold felszíne olyan, mintha csupa női púder lenne.

A Föld hamar a szívébe zárta az embert és jó barátok lettek.

Egy nap az űrhajós felvetette:

– Olyan szép és varázslatos bolygó vagy, talán élhetne itt sokkal több ember – mosolygott.

A Föld szerette az embert, megbízott benne és boldogan mondott igent.

Az emberek vigyáztak a Földre, barátságban éltek együtt, mindenkinek jó volt így.

Azonban egyszer csak felgyorsult a világ. Egyre több műhold került a Föld köré, amitől már aludni is alig tudott. Internet kábelek kötözték gúzsba, gyárkémények ontották a füstöt, gyors autók cikáztak össze-vissza és a Föld csak túrt és túrt, mert szerette az embereket.

Amikor óceánjaiba egyre több szemét került és hulladékszigetek alakultak ki, a Föld csendesén könnyezett. Amikor állatai pusztulni, jéghegyei olvadni kezdtek a Föld fáradtan sóhajtott. Érezte, hogy nagy baj van. Egy nap ózonlyuk kezdte égetni a Föld felszínét és ő fájdalmasan felnyögött:

– Miért tettétek ezt velem? – kérdezte az űrhajóst.

– Nem csináltunk semmit, csak élünk az életünket – értetlenkedett az ember.

– Tönkretesztek mindent magatok körül – kesergett a bolygó.

– Dehogy! – legyintett az ember. – Mi próbálunk vigyázni mindenre. Természetesen létezik környezetvédelem és vannak szabályok, nem lehet semmi baj sem.

A Föld azonban érezte és látta, hogy ez nem így van...

Telt-múlt az idő, a baj egyre nőtt, míg egy napon a Föld zokogni kezdett. A bolygó megrázkódott fájdalmában és számtalan helyen földrengés jött létre. Könnyeitől szökőár és árvizek keletkeztek. A Földet elsodorták az érzelmei. Szomorúan simogatta olvadó jéghegyeit, tengereit és zöldellő fáit, melyből az évek alatt alig maradt néhány. Az emberek közben sikítva menekültek a Föld felszínén a katasztrófák elől.

– Miért tetted ezt velünk? – vont a felelősségre az űrhajós a Földet.

– Én nem tettem semmit, csak éltem az életemet – válaszolta keserűen a bolygó, ugyanazzal a közömbösséggel, ahogy előzőleg az ember tette.

– Nem bánhatsz így velünk, mi sosem bántottunk téged! – dühöngött az ember.

– Szívből kellene vigyáznunk arra, amit szeretünk – dűnnyögte a Föld az orra alatt és elfordult, hogy ne is lássa az embert.

Az évek gyorsan pörögtek, a Föld kitartóan túrt, de érezte, hogy egyre jobban kimerül. Egy nap azonban újra eljött az űrhajós. Nem köszönt, csak állt némán, majd a földre rogyott, magához ölelte a bolygót és zokogni kezdett:

– Sajnálom – nyögte.

A Föld azonnal megbocsátott. Boldog volt, hogy újra van egy igaz barátja és újra sok időt töltöttek együtt. Az űrhajós már nem arról mesélt, hogy miket látott az űrben, hanem arról, hogy miket látott a nagyvilágban. Elismerte, hogy mennyire tönkretették a bolygót és elmondta, hogy rengeteg ember dolgozik most azon, hogy mindezt helyrehozzák. Mesélt egy óriási szerkezetről, ami megfalja a

szemétszigeteket és arról, hogy egyre többen járnak majd másféle autókkal és kerékpárral. Hogy megmentik a kihalás szélén lévő állatokat és hogy mindenféle új technológiákon dolgoznak, melyek óvják majd a Földet.

A Föld az embert hallgatva megnyugodott és újra bízni kezdett. Érezte, hogy napról-napra jobban van és gyógyulni kezdett...

Hogy mi lett a történet vége? Én sem tudom... de remélem, hogy minden ember megtanult szívből vigyázni arra, amit szeret.